

The artwork is a two-page spread. The left page features a light beige background with large, expressive, dark blue and purple brushstrokes. Some of these strokes are more defined, while others are blurred and bleed into the background. In the lower half of the left page, there are several thin, dark, swirling lines that resemble calligraphic scribbles or perhaps the outlines of small figures. The right page has a similar light beige background but is dominated by large, soft, pinkish-red washes. Overlaid on these washes are dark, swirling, and somewhat circular lines, some of which are more pronounced than others. The overall effect is one of layered, gestural abstraction.

ABSOLVERING

Micael de Lceuw

Orden	s. 5
Processen	s. 6
Ändlösheten	s. 8
Relationen	s. 10
Handen	s. 13
Rörelsen	s. 14
Tungan	s. 19
Sorgen	s. 21
Referenserna	s. 28

Utförande, realiserandet av en omformad tanke, en angelägen del av ett processuellt arbete som handlar om något som allting egentligen balanserar på, det rör sig om bearbetning i stunden och en lekfullhet som är starkt bunden till känslan som får mig att påbörja något, fortsätta med något. En strävan att uppnå ett visuellt bevis på vad jag har varit med om, så att jag kanske kan få se på dig i ett senare skede och komma ihåg hur det var när vi hade vår tid tillsammans, och se framåt mot en tid med någon annan som liknar dig, där momentets rörelse ändrar tempot på utförandet och påverkar känslan i verket jag slutligen har framför mig. En viktig, om inte den viktigaste aspekten som påverkar det som händer i tankarna, är hastigheten som spelar en stor roll då den kan orsaka en omedelbar och inte sällan impulsiv förändring eller ha ett tempo som är mer resonerande och mindre impulsivt och mer betänkt; jag tycker om när jag låter det pendla mellan det betänkta och impulsiva. Det skapar en behaglig rytm i skapandet. Tänk dig att åka på motorvägen men sen byta till en landsväg där du bara får köra trettio, vägarna upplevs helt olika, vilket sätter tonen, avgör rytmen, rörelsen. Att repetera de olika momenten på varierande vägar, underlag. I det finner jag att känslor kan visa sig, när jag tar ett steg tillbaka, ser på det jag har gjort. Dom olika stegen i en process slutar alltid med sorgen för mig, då vet jag att tiden är inne, att det är klart och det är dags att ta distans, för att få perspektiv på vad som har skett. Att låta akten formuleras i ord, någon gång.

Processen

Phyllida Barlow beskriver i en dokumentär, där man får följa hennes arbete, en process som anknyter till rum och rörelse, hon talar om skulpturens språk, att det handlar om rumslighet och tid, till och med om lukt och temperatur.

Att fånga dom aspekterna i en platt bild kan vara svårt, hon refererar till sin egen konversation med fotografi i ögonblicket när du tar bilden: skulptur motsätter sig hela tiden den stilla bilden för att du rör dig runt den, den försvinner för att sedan komma tillbaka och visa sig på ett helt nytt sätt. En sån konversation kan jag relatera till i stunder när jag arbetar, och när en process lider mot sitt slut vill jag att det ska gå att se processen, som är så svår att förmedla i ord, i det färdiga objektet. Du kommer att se vissa delar, men aldrig så mycket som jag vill.

Jag är intresserad av vad andra tänker när dom iakttar, söker efter former som går att känna igen. Kanske för att jag söker efter en känsla inom mig när jag bemöter något, kanske för att jag vill få en inblick i det jag inte kan se, att se såsom andra ser, hitta något i hur andra ser på saker.

Ett perspektiv.

I think I was more interested in the process of production, rather than having an idea and then just making it. I quite like the long, slow process of drawing, thinking about it, then moving to materials. Those thoughts in your head start to diminish and the thing in front of you gains momentum of its own.¹

Ändlösheten

Jag sitter på samma tåg som jag alltid har gjort, det stannar aldrig och det blir aldrig överfyllt av bagage men vissa saker kastas ut för att ersättas av något som bidrar till det som är jag, en återkommande *repetition* som varje gång påminner om att det "hela och det fullkomliga inte finns".²

Tåget är min verktygslåda och vagnarna lastas med saker jag tycker har något. Jag åker igenom månader av öken, ensam, icke-produktiv, formlös men fast, en oviss sträcka av attraktion, repulsion, attraktion, repulsion – där jag, den diffusa, inburade gestalten vandrar tillbaka genom vagnarna för att se vad jag hittar. Återgår till saker som jag tidigare återgått till, det är likväl anledningen till att dom ligger där från första början. Plockar upp någonting, blåser bort dammet och placerar det bredvid min senaste last och ser vad som händer i deras möte, en förhoppning om att ni kan bli du.

Öknen, experimenterandet med oss själva är vår enda identitet, vårt unika tillfälle för alla de kombinationer som finns inom oss.⁴

Kan jag lyckas byta spår den här gången, se ut, ut genom fönstret och mötas av något annat än öken, kilometerpålar, illusioner.

Efter många kombinationer av möten så har orden börjat återkomma, dom är sällan samlade men alltid återkommande, utspridda, outtalade, oförstådda, tills två eller flera av dem möts, sammantaget bildar dom *relationen*.

Relationen

En matador håller upp ett skynke som långsamt skiftar form framför mina ögon. Vill du att jag ska ta mig till andra sidan – finns en *rörelse* även där?

Ett kasserat måleri i bomull och lin låg framför mig på golvet i den stora salen. Takfönstren blickade ner på dig, som för mig då, var ett obegripligt pussel jag hade framför mig. Jag bearbetade tygstyckena med en lekfullhet och en strimma färg som gravitationen fick dra ner efter mina rörelser. När vätskan, när du dunstat från färgen, lämnat mig, *igen*, klippte jag itu mina objekt till mindre komponenter och mina pusselbitar fick ta en form som jag tyckte kunde bevisa det jag hade varit med om, vad vi hade varit med om. För att jag ska få ihop dig igen använder jag ett siffersystem till varje komponent och fotograferar dig. Jag *repeterar* processen tills många lager av tid och intresse börjar ta form.

Känslan av att livet sipprat ur det som ligger framför mig på marken börjar onekligen bli mer påtaglig. Ju längre bort jag hamnar från *utförandet* desto tydligare blir det att akten har kommit till sitt slut, min repetition är över och rörelsen har vaporiserat. Jag står bara och kollar på dig och känner en sorg över att jag aldrig kommer få vara med dig på samma sätt igen.

Rummet har fönster som fyller dina negativa former med rörelse från fotgängare och bilister utanför, som senare kommer att ersättas av kroppar i rummet som pendlar fram och tillbaka, runt, runt. Du är avlång och hänger som en skör trasig vägg. Kontraster i rött och grönt som sedan veckar sig på golvet vid mina fötter. Ut är in, in är ut i en vägg där negativen går att se igenom. Har du en röd tröja, så kommer jag se den i det ögonblick du kliver in på andra sidan. Ingen annan kommer att uppleva det här ögonblicket förutom jag.

- Är det inte vackert?

Videodokumentationen av dig, av mig, rör sig på min skärm. Jag såg något. Mig ur ett annat perspektiv som jag verkligen uppskattade, en röst i mitt huvud frågade mig om jag skulle ha en aning om betydelsen av *rörelse* utan videon. Om jag någonsin hade fått reda på att matadoren faktiskt skulle bli en slags bearbetning av mig själv. Att sönderdelningen handlade om ett begär efter att få spendera längre tid med dig, rädslan att förlora den nästan kompulsiva, intensiva känslan i utförandet.

Desire [. . .], always by definition unsatisfied, metonymical, shifting from one object to another since I do not actually desire what I want. What I actually desire is to sustain desire itself, to post-phone the dreaded moment of its satisfaction.⁵

Handen

Utförande, efter tanken, nu där jag är.

Här, i ett arbete förändras tankar och känslor hela tiden och präglar hur vi väljer att färdigställa någonting, vilka steg vi ska ta. Hur vi väljer att färdigställa någonting, vilka steg vi tar – någonting som aldrig är lätt och alltid uppskjutet, men jag hamnar där, hur jag nu hamnade där. Det är här som någonting försvinner, kliver av, kastas av. Omedvetet, medvetet, med eller utan ett dualistiskt godkännande. Öken igen. Alltid detta igen.

Någonting från Duras film *L'homme atlantique* får ta vid:

You have left the camera's field of view.
You are absent.

With your leaving your absence has taken
over, it has been photographed just as earlier
your presence was photographed.

Your life has distanced itself.

Only your absence remains now, bodiless,
without any possibility of reaching it,
of falling prey to desire.

You are precisely nowhere. You are no longer
the chosen one.⁶

"Av någon anledning blir det aldrig som man har tänkt sig, jag tror det beror på att världen rymmer för många möjligheter, på tok för många för att min fattningsförmåga ska kunna omfatta dem, ingen kan föreställa sig det, annat än i ett anfall av inspiration eller som en vision"⁷ som sen ska översättas till en handling, i stunden.

Det är inte alltid så lätt att instabilt ta sig in stabilt i den fysika bearbetningen.

Tankerummets gångar expanderar och delar på sig som en fraktal, kanske min arbetsmetod behöver den förändringen. Ändringen. Att arbeta snabbt, långsamt, att tänka fort, långsamt, skarpt eller oskarpt. Att inte forsera mig till att ligga parallellt med den sinnesstämming jag hade där jag senast avslutade – det går inte att expandera det som en gång varit. Istället bara vara där och göra du, nu – sortera tankarna. Lägg dom, med rädsla för att fela och förstöra, i en låda. I lådan bor rädslan för vad andra skall tycka, individer som annars står som en skugga bakom mig, ser på när jag arbetar, matar mig med lögnen om mig själv – tänker åt mig. Om jag öppnar lådan mitt i en process så kan jag gå miste om en obetänkt handling som kan bidra till att jag hittar något nytt som borde ha fått en tid på mitt tåg.

Rörelsen

I *Oscar Murillo: the build-up of content and information* läser jag om Oscars praktik, om hans källmaterial, om serier av teckningar. Jag känner en familjär *rörelse* i bilderna medan jag läser:

The acceleration of flight puts the body in constant motion, at a loss of control and at an unnatural disconnection from the earth. This compressor of time, space, risk, and movement translates to the motion and speed visible within Murillo's paintings and drawings. It also characterises the geographical expansion of our experience of mobility and the degrees of instability felt when moving between countries.⁸

Processen som beskrivs inspirerar och precis som i mina teckningar finns här en rörelse, jag tycker mig se en *repetition* som har repeterats många gånger innan. Det finns en kvalitet som intresserar mig i den upprepningen, det omedvetna muskelminnet som gång på gång på gång förfinas i *utförandet* – det är vackert.

I intervjun beskriver Murillo på ett väldigt fint sätt, hur hans teckningar kommer till:

They evolved out of the necessity to rid the body of physical energy and, through symbols and words, create a space of familiarity for myself. The drawings made on board planes, in hotels, and in any space of transition have a similar function: they feed a sickness, a relentless labouring. They also root me in an expanded studio practice, where the singular seat of an aircraft, its pockets, the folding table, and the comfort of music instantaneously become the sacred studio space, where the activity of drawing and mark marking take place.⁹

När jag arbetar är det som att jag talar ett språk
flytande
jag förstår inte vad jag säger
Tar ett steg tillbaka
ser på det jag har gjort
Jag förmår mig inte längre att tala språket
men begriper vartenda ord

Görandet utan ord
guppande
Ett hav
Jag blickar ut
ut genom fönstren
ser jag dig
igen

Tungan

Talet, pratet, samtalet, andras ord för mina tankar till orden från andra människor, till ramen, mallen. Det är som att omgivningen skulpterar fram faktorer som bidrar till att jag blir bra på att reflektera över det jag gör, till att jag får större överblick. En fågel som sitter på elledningen, iakttar när tåget åker förbi.

Kommunikationen från andra, som definierar lådorna, begreppen, kan hjälpa en att identifiera olika ramar som kan vara svåra att se själv då tåget till och från byter räls, en konstant oformbar, obrytbar rörelse, runt, runt. Det känns inte som en briljant idé att hoppa av ett tåg som aldrig stannar för att se vilka begrepp som är inristade i spåret, rösterna får vara ett verktyg för att lokalisera vart jag befinner mig utan att kliva av och ställa mig frågan, vill jag vara här?

[B]egrepp är precis som ljud, färger eller bilder, det är olika slags grader av intensitet som passar en eller inte, som går hem eller inte går hem [. . .]

Att bli till är aldrig att härma, eller göra som eller anpassa sig till en modell.¹⁰

Stäng lådan och gå på känsla i olika situationer, val, det får mig att negligera vad som är bekvämt att falla tillbaka på, glömma ordens betydelse och återigen, sortera tankarna, rösterna. Lägg dom, med rädsla för att fela och förstöra, i en låda. När locket på lådan glipar kan innehållet göra en växeländring i spåret, förse tåget med ett kolli, som paras ihop med mitt bagage och först då inser jag att det är smuggelgods, att jag hela tiden har varit på en omväg, lurad av en häring.

Klarvaken, uttorkad, drypande av svett, blickar jag ut, igen, och ser att det inte alls växer något här, att jag återigen är i denna förbannade öknen, omgiven av det förgångna men samtidigt det som är, det som provats, provas under lager av sand.

Bearbetade teckningar, nya lager – en rundgång av ditläggande, ändrande, suddande blir plötsligt en linje med ett stopp, steget för den sista översättningen.

Någonting händer runt omkring mig, *hastigheten* av tåget, det är någonting. Perferin skiftar från den beige-gula färgen, jag känner att jag långsamt kan börja andas igen, luften bränner inte i min luftstrupe längre – har det äntligen hänt, har jag lyckats?

Jag känner en tryckande omfamning. Stora regndroppar börjar smattra mot fönstren, mot det tunna plåttaket, en disharmonisk orkester; som ett hav i en kollektiv ignorans faller dom ner i det svindlande stupet utanför farkosten, långt där nere ser jag en vidsträckt grönska. Lika våldsamt som den växer fram känner jag en energiström bulta genom min kropp och jag tar sats, springer i dom smala korridorerna, entusiastisk. Som en dank i ett flipperspel studsar jag mellan dom sandiga sätena när jag skjuter upp alla fönstren. Luft, riktig luft, lukt, tar sig genom mina näsborrar ner i mina lungor samtidigt som jag hör bromsarna gnissla när tåget saktar in – jag är äntligen här, *igen*. Som ett barn med önskan att stanna uppe längre på kvällen tänker jag: snälla, bara en stund till, sänk farten, *bara lite till*.

Världen runt mig försvinner och jag står kvar med enstaka ord som är omöjliga att uttala. Ett rabblande, snubblandes, en stummig storm av främmande ord formas, jag förstår ingenting men jag vet att det är vackert – fortsatt, fortsatt prata, *bara lite till*.

Smattrandet avtar och långsamt dunstar vi till ett jag, jag *absolverar* och du, en torr glasspinne i handen är vad som finns kvar, jag håller kvar, bara lite till. Nya moln drar in över himlen, den familjära orkestern är plötsligt dånande salvor. Piskrapp över plåthöljet som gör det omöjligt för mig att se någonting.

Tillsist släpper jag mitt grepp, låter den förbleknade pinnen falla ut genom ett av fönstren.

- Jag kommer förstå när mitt tåg åker förbi dig igen.

En strävan efter en upprätthållen förbindelse

en osäker sträcka igen

En gråzon fylld av vilseledande imitation

repulsion

explotion

...

En ny passagerare

Det sista jag gör, här

med någon som liknar dig

igen

För att sen

På en annan plats

Med någon annan

göra det igen

igen och igen.

¹ P. Barlow, Art 21 Phyllida Barlow in "London", 2020, 05.59 - 06.25
<https://art21.org/watch/art-in-the-twenty-first-century/s10/phyllida-barlow-in-london-segment/>

² T. Bernhard, *Gamla mästare*. Stockholm: Tranan, (2010) s. 39.

³ Nixon, Mignon & Nemser, Cindy (red.), *Eva Hesse*, MIT Press, Cambridge, Mass., (2002) s. 52.

⁴ G. Deleuze, samtalet, *Deleuze: Aiolos + Glänta*, nr. 24 (2004) s. 10.

⁵ Žižek, S. "The Abyss of Freedom" i Žižek, S., Wilhelm, F. & Schelling, J. (eds.) *The Abyss of Freedom/Ages of the World*. Ann Arbor: University of Michigan Press, (1997), s.80.

⁶ M. Duras, *L'homme atlantique*, Frankrike, (1981) 12:12-13:24

⁷ Tokarczuk, O. *Spel på många små trummor: noveller*, Ariel/Ellerströms, Lund, (2002) s. 7

⁸ O. Murillo, *Oscar Murillo: the build-up of content and information*, David Zwirner Books, New York, (2018) s.32

⁹ O. Murillo, (2018) s.33

¹⁰ G. Deleuze, (2004) s. 5, s.6.

Litteratur

Gilles Deleuze, *samtalet, Deleuze: Aiolos + Glänta*, nr. 24. (2004)

Nixon Mignon & Nemser, Cindy (red.), *Eva Hesse*, MIT Press, Cambridge, Mass. (2002)

Olga Tokarczuk, *Spel på många små trummor: noveller*, Ariel/Ellerströms, Lund. (2002)

Oscar Murillo, *Oscar Murillo: the build-up of content and information*, David Zwirner Books, New York. (2018)

Slavoj Žižek. "The Abyss of Freedom" i Žižek, S., Wilhelm, F. & Schelling, J. (eds.) *The Abyss of Freedom/Ages of the World*. Ann Arbor: University of Michigan Press. (1997)

Thomas Bernhard, *Gamla mästare*. Stockholm: Tranan. (2010)

Video

Marguerite Duras, *L'homme atlantique*, Frankrike, (1981), 12:12-13:24.

Phyllida Barlow, Art 21 Phyllida Barlow in "London", (2020), 05.59 - 06.25 <https://art21.org/watch/art-in-the-twenty-first-century/s10/phyllida-barlow-in-london-segment/>

✱

*

✻

*

✻

✻

*

*

✱

✻

※

✱

✻

✻

*

*

*

*

✱

4

1

49

10